Ч. 262. Четвер 7 грудня (24 падолиста) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи урядничі. — Італіяньско-турецка війна. — Поділ Персиї.

Урядница комісия посольскої палати працює енерґічно над тим, щоби як найшвидше поладити предложенє, що має на меті поправити долю державних функціонарів. Та ходить великий сумнів, чи таке преддложенє стане швидко законом раз длятого, що до кінця стало мало часу, а по друге тому, що правительство введенє нового закона в житє робить зависимим від нових податків. Тому в правительственних кругах вертають знов до думки, щоб поки-що уділити урядникам новорічний дорожняний даток в формі піврічного датку.

В дальшім ході нарад комісий для справ урядничих відкинено 18 голосами против 12, внесенє пос. Ценкера, щоби урядники, які не належать до котроїсь державою признаних церков, складали службову висягу в формі сьвяточного приречення. Против сего внесеня виступив міністер справ внутрішних, покликуючись на ряд давнійших законів, що приреченє не може заступити присяги, в якій покликує ся на сьвідка Бога. З окрема закон про орґанізацию судів з 27 падолиста 1896 р. зазначує в §. 19, що і на дальше остає правосильною постанова (§. 32) цісарского патенту з 3 мая 1853 р., де говорить ся, що „жаден судовий урядник або слуга не може обняти уряду, поки не зложить приписаної службової присяги“.

Відкинено також внесенє пос. Ґлекля, щоби кваліфікацийна комисия складала ся по половині з іменованих а по половині з виборних членів. До §. 28 (послух в службі) вніс пос. Морачевский додаток: Урядник може пожалїти ся против службового заряджeня на старшого, але се не має сили відрочуючої. Додаток сей ухвалено.

При § 35-ім (жалоби в службовій і позаслужбовій дорозі) принято додаток п. Пахера (нім. рад.), що через те петицийне право урядників не буде наражене. Представитель правительства спротивив ся сему додаткови. При §§ 44 і 45 зголошено також поправки. Параґрафи трактують про принятє побічного занятя а іменно сказано, що центральне правительство може вимково позволити урядникови на принятє безплатної керми в товаристві акцийнім або в иншім товаристві економічнім, обчисленім на зиск, коли то товариство лежить в інтересі держави, або має на цїли гуманітарні або економічні відносини урядників. Пос. Морачевский заявив ся против сего §-у, а пос. Стесслович запропонував, аби відступити від потреби дозволюваня, як ходить о справи гуманітарні або справи, що відносять ся до економічних відносин державних урядників. При голосованю внесенє пос. Морачевского перепало, а внесенє пос. Стесловича удержало ся.

На тім суботнішні наради перервано.

В неділю радив субкомітет урядничої комісиї вибранпй для справи часового аванзу. На нараді признано, що правительственне предложенє в богато точках, які відносять ся до часового аванзу, вимагає поправи та що треба перевести переговори з правительством. Переговори сї вже веде ся і они вже незабаром будуть закінчені.

„Berliner Tageblatt“ доносить з Константинополя: Едгем паша, командант міста Тобруку телеґрафував, що після донесеня Енвер бея, Італіянції напали були дня 25 м. м. на турецко-арабскі становища коло Дерни, але по довгій борбі напад той відбито і Італіянції мусїли завернути з утратою яких 200 людий. — Дальше доносять з Константинополя, що Італіянції в силї 30.000 людий напали на оазу Аин-Сефра, де були головні становища Турків і Арабів і здобули ту оазу. Занятє Аін-Сефри треба уважати дуже великим успіхом Італіянців, бо там громадили ся не лише всї головні сили Турків, але та оаза була, так сказатиб, шпихлїрем для їх войск. Взагалї Італіянції по скріпленю своїх сил починають ділати рішучо і Турки не мають вже такої певної надії на побіду як перше.

Берлиньский Local Anz. доносить, що турецке правительство клопоче ся, яким спосо-

8)

З північної Африки.

(Після дра Штерна, Г. Зінґера, Нея і др.—зладив К. Вербенко).

(Дальше).

Не без причини називають Каіро „многонародною столицею“: кожда народність має в Каірі своїх заступників, кожда віра своїх приклонників, почавши від Коптів, того первістного народу в долині Нїлю, аж до найновійших виродів протестантизму. А всеж-таки тота мішанина населеня єгипетскої столиці дасть ся більше менше представити в слїдуючих цифрах, хоч они взяті ще з давного численя: Арабів і Турків 200.000, православних Коптів з одним патріярхом, котрий називає ся Александрійським, 64.000, православних Греків, котрі мають також одного, патріярха 50.000. Сї послїдні удержують тут по найбільшій части готелї і реставрациї, займають ся дрібною торговлею, підчас коли всюди присутні Жидики—а єсть їх 70.000, займають ся й тут лихварством та банками, золотарством і роботами всякого рода. Дальше єсть тут 12.000 латинників або католиків, котрі мають тут свої інституциї і цвитучі монастирі з апостольским делеґатом; католицких Коптів 5000 з одним епископом під австрийским протекторатом, католицких Вірменів 3000, Маронітів 2000. Та й тоті три християнськї громади мають епископів. Відтак Сирийців 1000 і православних Вірмен 2000.

Протестанти всїлякюх сект, Цигани і Абесинцї дають ще то число душ, якого не достає ще до числа 350.000. Отже коли хтось заїде до міста Калїфів і побачить преріжну краску лиця, почує найріжнороднійші мови і добачить найріжнороднійшу ношу та звичаї, чи буде тому дивувати ся, чи може радше здивує ся, що тота мішанина народів і релїгій на місци старого Вавильону жиє в як найбільшій згоді?

Воздух міста калїфів має також велику славу — та й справедливо. Але чи то він сам робить молодих із старих? А може то тоті довгі, щоденні проходи і безнастанне пробуванє на дворі, так, що чоловік навіть і на ніч тут не замикає ся, може легка пожива і знаменита вода Нїлю, котрої купелї дуже скріпляють, або може безнастанне сьвітло сонця, цїлковита безжурність і спокій ума, від чого нове житє в жили набігає? Мудрійші нехай то лїпше пояснять.

Для кождого Европейця, що заїде до Каіра, найважнійша річ побачити піраміди. Особливо Анґлїйцї часто заходять на поля коло Ґізех і ніби що року контролюють, чи ще всї піраміди стоять на своїм місци. Менї они не дуже сподобали ся а особливо піраміда Хеопса стала менї несимпатична, а то із за того, що мене опісля дуже ноги і руки болїли, коли я по ній палазив ся та й моя мошонка від того не аби як випорожнила ся. Три Бедуїни взяли мою особу в посїданє і тягнули мене з одної величезної камінної грани на другу. Коли ми стали на однім місци, звідки можна було особливо легко злетїти стрімголов на долину, они наставляли менї всїлякі камінчики без ніякої вартости, щоби я собі їх купив, бо они представляють дуже цїнну старинну памятку. Купи, а ні, то гинь! Менї то якось не могло поміститисти ся в голові, щоби гріб Хеопса мав стати також і моїм гробом. Поведенє Бедуїнів знаходить найлїпшу характеристику в §. 98 закона карного, де говорить ся про вимушенє і мене кортіло дуже познакомити ся з прокуратором в Каірі. Ще слїдуючої ночи не міг я із злости заснути. Тепер, коли вже спокійнійше о тім роздумую, приходжу до переконаня, що я і без того не був би заснув, бо якась муха, що вічно бренїла коло моєї постелї, завзяла ся була на мене. Мене брала ся розпука. Кілько разів я замахнув ся на неї і хотів єї убити, она глумливо полетїла і коли не згинула, то ще й до нинї там жиє.

До пірамід і від пірамід йде ся електрикою. То щось такого, що трудно з Єгиптом погодити. Але в Каірі не одно, що трудно погодити з нашими поглядами і понятями. Так н. пр. їздять в Каірі старосьвітскі пишні повози,

бом европейскі держави задумують противділати российскому нападови в Персиї. Шестий корпус турецкої армії мав помаширувати до Персиї. Российский амбасадор у відповіди на ту акцию мав зажадати отворення морских проливів для российских военних кораблів. Факт, що Анґлія не противить ся российским операциям в Персиї, ослабляє симпатиї Турків для Анґлії.

Президент німецкого парляменту заявив, що одержав телеґраму від перскої кольонії в Царгороді. В телеґрамі пригадано зобовязаня Росиї та Анґлії, що не будуть мішати ся до перских справ і будуть шанувати невтральність держави і независимість народу. Тимчасом Анґлія висадила на сушу войско а Росия післала козаків і поставила правительство перед ультіматум, котре в нічім не уступає італіяньскому ультіматум. Отже Росия грозить інвазиєю до північної Персиї. Телеґрама протестує против сего знасилуваня міжнародного права і потоптаня з цілою безоглядностию людского достоїньства.

Новинки.

Львів, 6 грудня 1911.

— **Стан здоровля Є. В. Цїсаря** — як доносить Corr. Wilhelm — есть зовсїм добрий. Легкий катар, котрого Цїсар знов був набавив ся уступив зовсїм, а з ним уступило і легке подразнене до кашлю.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував греко-православного сотрудника в Радівцях дра Гіполита Тарнавского катедральним духовним, а рівночасно і румуньским проповідником при греко-православній епископскій катедрі в Чернівцях.

— **Відзначенє.** Президия Намістництва признала Александрови Боярчукови учителеви 1-класової школи в Керниці, округа городецкого, за 40-лїтну вірну службу гонорову медаль установлену з нагоди 50-лїтного ювилею Наймилост. правлїня Є. В. Ціс. і Кор. Апост. Величества.

— **Краєва Рада шкільна** затвердила вибір Йос. Кефермілера, директора женьскої школи виділової в Бучачи на репрезентанта званя учительского до окружної Ради шкільної в Бучачи; — перенесла інспектора шкільного Вол. Віноґродского з Богородчан до Рудок; іменувала заступниками учителїв в школах середних: Фр. Ясьолка і Енґельберта Керменя в ґімназиї в Товмачи і о Анд. Гаврищака в VIII ґімн. у Львові.

— **Обікража церкви.** Сими днями вломив ся злодїй до церкви в Маґерові розбивши колодку долотом при головних дверох входових і вкрав із замкненої скринки, прибитої до стїни в закристиї 300 К готівкою та шість шнурків коралїв вартости 100 К. Жандармерия розвела слїдство в справі викритя злодїя.

— **„Руска Бесіда“ у Львові** буде обходити дня 1 (14 н. ст) січня 1912 р. 50-ті роковини перших загальних зборів. В тій цїли лагодить Видїл ювилейний обхід, в котрий крім торжественного богослуженя входять ще концерт, відчити і представленя театральні. Проґрама буде пізнїйше оголошена.

— **Самоубийство.** В громадї Кобиля збараского повіта відобрав собі сими днями житє через повішене в помешканю свого брата Киприяна Ясинівского, 39 лїтний Сидір Ясинівский. Причиною самоубийства мав стати ся судовий процес, який він вів о ґрунт зі своїм тестем.

— **О спадщину.** Процес, який веде ся від кількох днїв перед львівским трибуналом против Белюховского, колись камердинера, а опісля управителя маєтностий бл. п. ґр. Воляньского, адвоката дра Шраттера і спілки став ся нараз ще більше сензацийним, як то вже сам предмет спору та інтересовані в нїм особи его зробили. А причинив ся до того лист ґр. Маврикія Дідушицкого, емер. радника Намістництва і свояка Воляньских, в котрім він повідомляє предсїдателя трибуналу, що есть в посїданю фотоґрафій цїлого ряду листів, писаних особами в тій справі найблизше інтересованими, з котрих виходить, що межи тими, котрі після акту обжалованя тероризували і вимушували а тими, котрі були тероризовані і під впливом того тероризованя виплатили пів міліона корон була якась таємнича звязь. Дивною річию видає ся, що тії Боґуцкі, котрі під впливом погроз Белюховского і тов не лиш виплатили Белюховскому і тов. около пів міліона корон, але й уживали всїляких впливів, щоби обжалованих заслонити перед карною одвічальностию, а навіть відчували заєдно потребу оказувати Белюховскому, що опікують ся его судбою і особою. Характеристичне ще й то, що в процес сей втягнено і особу бувшого презеса Кола польского і мінїстра зелїзниць Є. Екс. др. Ґломбіньского, впливу котрого старано ся узискати в тій цїли, щоби процес убити.

— **Ще один, що вирабляє посади.** Служачий Григорий Скульский доніс оногди полїциї, що якийсь Едмунд Бонґ, замешкалий при ул. Бартоша Ґловацкого, виманив від него 400 корон, обіцюючи вибробити єму посаду при зелїзници. Від того часу минули два роки а Бонґ анї посади не виробив анї гроший не звернув.

— **Маркіянові сьвята.** Минулої недїлї відбуло ся на Клепарові під Львовом Маркіянове сьвято, сполучене з отворенєм власного дому Читальнї „Просьвіти“. Гарну салю заповнила битком місцева і львівска руска публика і делеґати львівских товариств. По молебни, який відправив о. віцеректор Паньківский, привитав зібраних гостий п. Клим Жмур, голова клепарівскої читальнї, навязуючи до Маркіянових ідей, орґанїчну роботу, яка робить ся на Клепарові, а якої вінком являє ся саме здвигненє величавої будівлї на огнище українського житя і культури в Клепарові. Відтак виголосив сьвяточну промову п. Б. Бурбела, а опісля слїдували хоральні продукциї хору питомців під управою п. Осадци і академічного хору під управою п. Гриневецкого. Вокальні продукциї переплїтали привіти делеґатів львівских товариств.

О. сов. Лежогубский привитав клепарівску читальню в імени Головного Видїлу тов. „Просьвіти“, пригадуючи ті часи, коли на Клепарові нїхто не міг знайти хоч би одного Русина з почутєм національної сьвідомости. Нинї з гордостию треба піднести, що клепарівска читальня хоч істнує ледви три роки, дала докази такої рухливости і діяльности, що сьміло може станути поруч перших і найкрасших читалень, а вже такої хати, з такою гарною салею не має певно нї одна читальня в Галичинї.

Професор В. Білецкий зложив привіт від львівскої філії „Просьвіти“, п. Александер Пісецкий від тов. „Львівска Русь“ і „Сила“, п. Біляк від тов. „Сокіл-Батько“, а п. Рубель від замарстинівскої читальнї „Просьвіти“.

На закінчене промовив ще раз п. Жмур, подякував делеґатам за теплі слова признаня і просив репрезентантів львівскої української громади, щоби моральною помочию пособляли просьвітній роботі на Клепарові, щоб сали

перед котрими біжать бігуни, а улицї міста осьвітлені електричним сьвітлом. Побіч майже зовсїм голого мурина з Тімбукту іде льондоньский паничь, що виносить на прохід своє одінє найновійшої, ба нї, бо найнайновійшої моди; Араб в бурнусї, що держить в руках і перебирає „теспіх“ або рожанець а побіч него іде німецкий професор, що приїхав розслїджувати точно і всесторонно минувшість Єгипту. Найбільше по заду осталась арабска дїльниця; там ще видко середновічні часи. Мослїм, котрий би їхав на колесї або на самоїздї, то чиста іронїя всесьвітної історії — але суть вже й такі, що їздять. Зверхні вигоди житя не годять ся до закостенїлої культури давних часів. Громозвід на тісній і дрантивій арабскій хатї подобає на цилїндер на голові робітника в синїй блюзї. Як люди на востоцї поправдї дуже мало скористали з новочасного способу житя і духа часу, показує хоч би й наука на їх університетах. Наука обмежає ся там все ще лиш на коран і на кілька юристів з доби калїфів. Новійших дослїдів тут нїхто не знає. На великім університетскім подвірю сидять слухачі на земли на соломяних матах, підогнувши ноги під себе; учитель диктує а ученики записують все то само, що записували другі перед пів тисячкою лїт.

Розмовити ся в Каїрі з людьми з народу дуже проста і легка річ. Мій арабский словар показав ся небавком зовсїм злишний. До щоденного ужитку вистануть два слова. Одно з них чує ся безнастанно, а друге треба безнастанно повтаряти. Куди й не повернути ся, всюди чути слово „бакшіш“ (напивок). Чоловік стане на хвильку на улици, щоби придивити ся якійсь будівлї. Нараз чує, що хтось порає ся коло его ніг, тре по обуви. То якийсь хлописко, не знати, звідки він взяв ся, неклиı каний і непрошений бере ся чистити обув а обчистивши встає і наставляє руку та каже: „Бакшіш!“ За напиток можна тут все зробити, все дістати. Бакшіш то чародїйне слово, що показує чужинцеви всї величавости, всї розкоші востока. Зразу приймає подорожний се слово з усьміхом нїби за жарт, але по якімсь часї так оно єму допече, що він мимо волї зачинає по арабски говорити, уживаючи при тім лиш одного слова: „Імші!“ (Забирай ся!)

Як вже сказано, в Европі уважають Каїро за дуже здорове місто, нїби за другий Меран або Арко, куди можна на зиму виїздити. Єсть то поправдї хибний погляд, бо Каїро то хиба місто для розривки і забави. Справдї недужі їдуть далеко звідси до курацийної місцевости Гелюан, куди льокальною зелїзницею треба їхати цїлу годину. Місцевість ся видобула ся зпід землї пустинї і стоїть на жовтобрунатнім піску. Приватні віллї, готелї, старанно удержані улицї та алеї мають в собі якусь задумчиву елеґанцию, хоробу, яку збитковність має потїшати. Сонце припікає а по чоловіцї аж мороз іде, аж трясе ся від страху на вид тої пишноти, тих широколистих пальм і тих понурих кипарисів. Чоловік таки відчуває, що тут той гай, через котрий веде дорога до сьвятинї смерти. Тікаймо звідси! Вертаймо назад до житя і здоровля! — З такою гадкою вернув я назад до Каїра і зараз по приїздї розвідав ся, коли відходить корабель на північ.

5. Ловля тунів на тунїскім побережу.

В другій десятцї лїт минулого столїтя вивандрував молодий Італїянець, іменем Раффо із свого рідного міста Ліворно до Тунїсу, щоби тут шукати щастя. Коли станув на африканьскій земли, мав цїлого майна 10 франків. Зразу якось єму не щастило ся, аж случай звів его з двірским урядником бея, володїтеля Тунїсу, і так дістав ся на его двір. Раффо був то собі чоловік, як то кажуть, з простим хлопским розумом, але хитрий і дотепний. Єму удало ся кілька разів зробити якусь малу прислугу і бей звернув на него увагу і питав его нераз о раду. Аж ось в 1821 р в приступі доброго гумору сказав єму бей, що хоче єму відвдячити ся за его прислуги, нехай же Раффо випросить собі у него яку ласку.

Раффо не надумував ся довго і попросив, щоби лиш він мав право ловити рибу туна на цїлім тунїскім побережу. Бей видивив ся здивований на него та лиш покивав своєю бородатою і в турбанї головою та спитав: Як то, мій сину, то ти нїчого більше не бажаєш? Тодї Раффо поклонив ся і відповів: Коли ти, мій пане, хочеш оказати менї ще більшу ласку, то надай менї і моїм потомкам то право на 99 лїт і то за річною оплатою 30.000 пястрів (= 18.000 корон) та вистави на то амнах (грамоту з підписом свого власного імени)! Бей подумав собі: „Які то дураки тоті християни! Прецї ми мослїми не лиш лїпші але й розумнїйші люди!“ — Стало ся остаточно так, як Раффо просив.

(Дальше буде).

призначена на сходин, відчити і инші культурні цїли була все повна. Клепарівскі-Українцї лише що зачали роботу і є надія, що з отворенем своєї хати орґанїзацийна робота піде скорим темпом вперед.

По відспіваню гимну нар дного торжество закінчило ся і остали ся лиш місцеві члени на товариских сходинах.

В Бібрці відбуде ся Маркіянове сьвято дня 8 груоня с. р. і розпічне ся Богослуженєм в парохіяльній церкві. Опісля слідує торжественний похід до Повітового Товариства кредитового, де відбуде ся посьвячене памяткової таблиції вмурованої на будинку Повітового Товариства Кредитового, а далї похід улицею М. Шашкевича до салї Ради повітової в Бібрці, де відбуде ся сьвяточна Академія. — Початок походу точно год. 10 п. п.

В Яворові відбуде ся в неділю дня 10 с. м. заходом молодїжи приватної української ґімназиї в сали „Народного Дому" концерт в память сотих роковин уродин Маркіяна Шашкевича. Проґрама: Часть I. — 1) Вступне слово виголосить тов. П. Р. 2) Г. М. Концевич: Солоха — відспіває хор мішаний. 3) М. Шашкевич: Підлисє — віддеклямує тов. К. 4) Г. М. Концевич: а) Ох на каменю мох, б) Жито мати — відспіває хор мішаний. 5) М. Шашкевич: Бандурист — віддеклямує тов. Д. В. 6) Шашкевич Вахнянин: Пісень свободи — відспіває хор мішаний. — Часть II. — 7) Павло Полуботок, наказний гетьман України, траґедия в 2 відслонах. — Чистий дохід призначений на україньску ґімназию і бурсу в Яворові. — Початок точно о год. 7 вечером.

Маркіянове сьвято в Підгайцях заповіджене на 8 грудня с. р. відбуде ся з важних причин аж дня 21 с. м. Проґрама буде оголошена пізнійше.

— **Звіт з дїяльности „Краєвого Союза шкільного".** З малих починів виросла могутна орґанїзация „Краєвого шкільного Союза". Пхнув єї на властиві шляхи о. Омелян Ваньо, парох Заланова, і хоч нинї він сам зложив дальшу дїяльність в руки инших людий, єго заслуги в розвитку нашого рідного шкільництва величезні. „Краєвий Союз шкільний" має під своєю управою і наглядом цїлий ряд приватних шкіл, будьто середних (ґімназий: в Рогатинї, Яворові, Городенцї, Копичинцях, Чорткові і Долинї; реальна ґімназия: в Буску), будь то торговельних (у Львові), народних (школа ім. Грінченка у Львові), або приватних курсів (в Подусільвій, Задвірю пов. Перемишляни), Сокиринцях (пов. Гусятин), Ясеневі і Гаях за Рудою (пов. Броди), Гончарах (пов. Підгайцї), Берегах (пов. Самбір), Петрикові (пов. Тернопіль), Товстенькім і Гадинківцях (пов. Гусятин), Конюшках і Колоколинї (пов. Рогатин), Буску і Комарні (пов. Рудки) і вкінци в Надвірній. Про справу шкільництва дбає 29 повітових комітетів, розкинених по цїлім краю, із яких найдїяльнійший був комітет в Станиславові. Фонди на річ шкіл кр. шк. Союза пливуть із жертв патриотичної суспільности, що від уст собі відіймає а дає лепти на жертвенник рідної школи. Від 1 сїчня до 30 вересня с. р. зложено 43.433·30 кор.

Дня 8 грудня відбуде ся о год. 10 рано в салї „Сокола-Батька" краєвий шкільний з'їзд, що радити буде над справами шкільництва. В будучім роцї повинні ще обильнійше поплисти жертви на виховане нашої молодїжи, якої число в наших приватних ґімназиях виносить 1338 прилюдних учеників і 25 приватистів, а видатки на удержане тих шкіл преліміновано на 178.044 К. Сей тягар мусить понести своїми лептами наша патриотична суспільність. Памятаймо, що нарід без школи є народом без будучини.

Телеґрами.

Відень 6 грудня. Нововибраний посол др. Левенштайн зложив приречене посольске. Палата приступила до першого читаня правительственного предложеня о кураторії. Промавляв пос. Днїстряньский.

Петербург 6 грудня. В монетарни у відділї золота настав вибух ґазів. Двох робітників згинуло на місци, 9 єсть тяжко ранених а кільканайцять легко.

Константинополь 6 грудня. Командант I корпуса Цекі-паша виїхав з ґенеральним штабом до Дарданелїв.

Петербург 6 грудня. „Реч" наводить число і порівнаня, з котрих виходить, що на Білоруси найменше єсть то населенє неписьменне, де внаслїдок русифікациї спричинено найбільший занепад народної окремішности Білорусинів.

Льондон 6 грудня. Сер Едвард Ґрей виголосив вчера на зборах в Плїмес бесїду, в котрій порушив також справи заграничні. Сказав, що погляди правительства що до Персиї, котра знаходить ся в труднім положеню, будуть вияснені в палатї послів в слїдуючім тижни. Що до Марокка заявив міністер, що коли Франция і Німеччина, як анґлїйске правительство гадає, залагодили спорні справи, то може мати також добрий вплив на відносини Анґлії до Німеччини. По уступленю депресиї мароканьскої, політичний барометр мусить піти в гору.

Цїна збіжа У Львові.

дня 5-го грудня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·90	до	12·—
Жито	9·50	„	9·70
Овес	7·90	„	8·10
Ячмінь пашний	8·50	„	8·30
Ячмінь броварний	8·50	„	10·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до варення	10·—	„	14·—
Вика	10·50	„	11·—
Бобик	8·50	„	9·20
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80·—	„	90·—
Конюшина біла	100·—	„	115·—
Конюшина шведска	75·—	„	85·—
Тимотка	65·—	„	75·—

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненим чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·32**, 8·45, **2·30§)**, **2·55**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·45, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, **3·05***) 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·23.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в субору і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в субору і неділю.

Приходять до Львова

на головний двірець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), **2·05**, 5·57, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§), 11·09.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·18, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§.
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.